இன்றைய தமிழ்

வசன நடை

மு. அருணாசலம்

பதிப்பாசிரியர் பி.ஸ்ரீ

தினமணி வெளியீடு ௨௯

ரூ-1

தினமணி வெளியீடு : 29

பதிப்பாசிரியர் : பி. ஸ்ரீ.

இன்றைய தமிழ் வசன நடை

மு. அருணாசலம்

"இருள் அகற்றும் கைவிளக்கே கற்ற அறிவுடைமை"

தினமணி காரியாலயம்

100, மவுண்டு ரோடு, சென்னை

 [விலை ரூ. 1

உல்லாஸப் பிரயாணத்திற்கு

உகந்த நூல்கள்

படித்துப் பாருங்கள்

1. சிறுகதை மஞ்சரி - .. 1 0 0
எஸ். வையர்புரிப் பிள்ளை
பி.ஏ., பி.எல்.

2. முன்னிலா - .. 0 12 0
எம். அனந்தநாராயணன்
ஐ. ஸி. எஸ்.
முதலானோர்

3. கதைவனம் - .. 1 0 0
டி. எஸ். வரதன் எம்.ஏ.

4. கதா நாடக மஞ்சரி - .. 0 8 0
ப்ரொபெஸர்
எஸ். கே. யக்ஞநாராயணையர்

5. ஜீவகலை - .. 0 8 0
'குகப்ரியை'

பொருள் அடக்கம்

சமர்ப்பணம்

தமிழ்ப் பண்டிதர்களுக்கும்

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களுக்கும்

பதிப்புரை

இந்த நூலாசிரியரின் சித்தாந்த சாரம் இது :

"சிறப்பானவை என்று நான் கருதுகின்ற நால்வர் நடையை மட்டும் இங்கே எடுத்துக் காட்டுகிறேன்: திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார்; அவரிடம் சிறிது காலம் உதவி யாசிரியர்களாயிருந்த வெ. சாமிநாத சர்மா, ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி); தமிழில் தமக்கென்று ஒரு நடையையும் போக்கையும் படைத்துக்கொண்டு, பலருக்கு எழுத்திலும் படிப்பிலும் வாழ்க்கையிலும் வழிகாட்டியாயுள்ள டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்." (பக்—129) 'திபன்' மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் என்று கொண்டால், இவரைத் தவிர வேறொருவரைச் சொல்ல இடமில்லை." (பக்—120) இவர் திரு. டி. கே. சி. யின் அருமைப் புதல்வரான காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ. தீத்தாரப்பன்.

இப்படி, இன்றைய தமிழ் 'வசனநடை கைவந்த வல்லாள'ராக ஐவரை எடுத்துக்காட்டும் இந் நூலாசிரியரை ஆசிரியர் 'கல்கி' தமது பத்திரிகையின் முன்னணியிலே (இதழ் 23, மலர் 4) பின்வருமாறு அறிமுகப்படுத்துகிறார்:

"...............அன்பர் ஸ்ரீ. மு. அருணாசலம், எம் ஏ., அவ்விதம் தமிழுக்காகவே உயிர் வாழ்கிறவர்களில் ஒருவர். இவர் புலவருக்குப் புலவர்; ரஸிகருக்கு ரஸிகர்; எழுத்தாளருக்கு எழுத்தாளர்; பதிப்பாளருக்குப் பதிப்பாளர். கவிஞர் தேசிக விநாயகம் பிள்ளையின் 'பாடிய வாய் தேனூறும்' பாடல்களை நல்ல பதிப்பாகக் கொண்டு வந்தவர் இவர்தான். ஸ்ரீ. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் அவர்களைத் தூண்டி உண்மையான கம்பன் பாடல்கள் அடங்கிய கம்பராமாயணப் பதிப்பைக் கொண்டு வந்தவரும் இவர்தான். டி. கே. சிக்கு எப்படி அருமைச் சீடரோ, அவ்விதமே திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியாருக்கும் மனதுக்குகந்த மாணவர்.............. இத்தகையவர் சமீபத்தில் காசிக்குப் போயிருக்கிறார்.... காசி சர்வ கலாசாலையில் திருப்பனந்தாள் மடத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள சைவ சித்தாந்த ஆராய்ச்சிப் பீடத்தில் அமர்வதற்குத்தான். தமிழ்த் தாய் செய்யப்போகும் இக் விஜயத்திற்கு ஸ்ரீ. மு. அருணாசலம் முன்னணித் தூதராகச் சென்றிருக்கிறார் என்று கூறுதலும் மிகையாகாது."

II

'ஐவரை அறுவராக்கிய' இந்த ஆசிரியரும் திரு. டி. கே. சி. க்குத் தாம் 'அருமைச் சீடர்' என்பதை முகவுரையிலே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்: "இப்பைத்தியம் டி. கே. சி. அவர்களிடமிருந்து எனக்குத் தொத்திக் கொண்டது. பொதுவாக நடை சம்பந்தமான என் கருத்துக்கள் தெளிவடையவும் திட்டமான உருவம் பெறவும் அவர்களுடைய தொடர்பே காரணமா யிருந்தது."

இத் தொடர்பு காரணமாக, "மேலை நாட்டு அறிஞர்களும், டி. கே. சி. போன்ற நம் நாட்டு அறிஞர்களும்" (பக்—10) என்றெல்லாம் பாராட்டி இவர் அவரையே இன்றைய வசன நடை கைவந்த வல்லாள கண்டராகக் காட்டுகிறார் (பக்—139 முதல் 141 வரை). மொழிபெயர்ப்புத் தமிழுக்கும் அறிஞர் டி. கே. சி. யைத்தான் சிகரமாக்குகிறார் (பக்—108, 109).

அடுத்தபடியாக, நண்பர் 'கல்கி'யின் நடையை 'உயிர்த்தத்துவம் நிறைந்த துடிப்புக்கு' உதாரணமாக்குகிறார் (பக்-137). (என்ன துடிப்போ? கடலில் பார்க்கிற மீன் கரையிலே கிடந்து துடிப்பது போலவா? விமர்சன தேவதைக்கே வெளிச்சம்!) "முதல்வரியைப் படித்தவுடனேயே, படிப்பவரின் மனம் படித்த பொருளில் சென்று விடுகிறது" என்கிறார். (பக்—137.) இவர் எடுத்துக்காட்டும் அந்த முதல் வரி இது:—"சாரதை எழுந்து நின்று ஜன்னலின் பக்கத்தில் தெருவைப் பார்த்துக்கொண்டு சிறிது நேரம் நின்றாள்." "கண்ணானது எழுத்தெழுத்தாய் அச்சிட்ட வரிகளின்மீது சஞ்சரிக்க, நம்மனம்..."(பக்—138) என்று ஈடுபடுகிறார். "அற்புதமான தொரு தமிழ் வசன நடை...தோட்டி முதல் தொண்டைமான் வரையில் என்று உபசாரமாய்ச் சொல்லுவார்கள். ஆனால், கல்கி நடத்திய அந்தப் பத்திரிகை விஷயத்தில், எழுத்துக்கெழுத்து உண்மை" (பக்—85) என்று ஒரே உயர்வுநவிற்சியாகத் தமது உத்ஸாகத்தை வெளியிடுகிறார்.

திரு. வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரின் நடையைப் போல் திரு. வி. க. வின் நடையையும் 'கடுந்தமிழ்' என்றே இவர் குறிப்பிடுகிறார் (பக்—34, 129). எனினும் திரு. வி. க. வின் நடையில் ஈடுபாடுதான் (பக்—131). பாரதியார் வசனத்திலும், "இது கொஞ்சம் கடுந்தமிழ் நடையை ஒட்டியதுதான்" (பக்—127) என்று இந்த ஆசிரியர் கூறுவது கவனிக்கத் தக்கது.

III

மற்ற எழுத்தாளர்களை நம் ஆசிரியர் எழுத்தாளர்களாகவே மதிக்கவில்லை. "வேறெங்கும் தமிழ் நடையில் அழகு என்று சொல்லும்போது, உயிரற்ற நடைக்கே மற்றவர்கள் அலங்காரம் செய்யக் காண்கிறோம். இது வெறும் பிரேதாலங்காரமாய் முடிகிறதென்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை" (பக்—135) என்று சங்கநாதம் செய்கிறார்.

எழுத்தாளர்களைப் 'புலவர் குழாம்' என்றும் 'அரசியற் குழாம்' என்றும் 'மறுமலர்ச்சிக் குழாம்' என்றும் பாகுபாடு செய்துகொண்டு (பரஸ்பர முகஸ்துதிக் குழாம் என்றும் ஒரு குழாம் இருக்கிறதல்லவா?) பண்டிதர்களையும் புதுமை எழுத்தாளர்களையும் ஒருங்கே பரிகசிக்கிறார்.

இவரது பரிகாச நடைக்கு ஓர் உதாரணம்: 'சுள்ளியில் உறையும் குரங்கு' என்று ஒரு பண்டிதர் எழுதியிருப்பதைக் குறித்து, "சுள்ளி என்றால் உலர்ந்த சிறு குச்சி. குரங்கு ஏறினால் முறிந்துபோகும். ஆனாலும் இங்கே மரத்தில் வாழும் குரங்கு சுள்ளியில் உறைகிறது என்று நாம் முதன் முதலாகக் கேள்விப் படுகிறோம்" (பக்கம்—43) என்கிறார். ஆனால், அந்தப் பண்டிதரும் பிறரும் ஏற்கெனவே கேள்விப் பட்டிருக்கும் செய்திதான் அது.

சுள்ளியின் இருந்(து)உறை
தூங்கின் தோள்வலிக்(கு)

என்பது கம்பன் வாக்கு (யுத்த காண்டம்—மந்திரப் படலம்). இங்கே, 'சுள்ளி' என்பதற்கு 'மரக்கிளை' என்று பொருள் கூறி மேற்கோளும் காட்டுகிறது சென்னை யூனிவெர்ஸிடி அகராதி. இந்த மேற்கோள் இவர் 'தூண்டி' வெளி வந்த 'உண்மையான' ஸ்ரீ. டி. கே. சி. ராமாயணத்தில் இனி ஒருவேளை இல்லாமற் போகுமானாலும், பழைய கம்ப ராமாயணத்தில் உள்ளதுதான் என்றாவது இவர் கேள்விப்பட்டிருக்க வேண்டுமல்லவா?

இப்படியே, 'மறுமலர்ச்சியில் பூத்த மலர்கள்' 'மறுமலர்ச்சியில் விகசித்த மலர்' 'மறுமலர்ச்சித் திருப்பணியில் ஈடுபட்டோர்' என்றெல்லாம் பட்டஞ் சூட்டிப் புதுமை எழுத்தாளர்களையும் பரிகசிக்கிறார். இத்தகைய எழுத்தாளர்களில் இப்பதிப்பாசிரியரையும் சேர்த்துக் கௌரவித்திருக்கிறார்.

IV

காரைக்காலம்மையாரின் சில பாடல்களைத் தெளிவு படுத்திக்கொள்வதற்கு உதவியாக இருக்கலாமென்று, சிவ நேசர்களும் ஸ்ரீ ஆனந்த குமாரசாமி போன்ற புதுமைக் கலா ரஸிகர்களும் சிவநடனம் குறித்து வெளியிட்ட அபிப்பிராயங்களை ஒருவாறு தொகுத்து இப் பதிப்பாசிரியர் தமக்குத் தெரிந்த தமிழில் எழுதியிருந்த கட்டுரைப் பகுதி ஒன்றைச் 'குளுவளித் தமிழ்' என்ற தலைப்பில் நையாண்டி பண்ணுகின்றார் நமது ஆசிரியர், தமது 'இளந் தென்றல்த் தமிழிலே' (பக்—82). நையாண்டி மோகத்திலே, உமாதேவி அழகி – சுந்தரி என்பதைக் கூட மறுக்கத் துணிகின்றார்.

"அழகியான தேவியும் மருண்டு நோக்க ஆடுகிறான் அழகனான ஸர்வேச்வரன்" (பக்—83) என்ற வாக்கியத்தை அக்கட்டுரையிலே கண்டு மருண்டு போகிறார். மருண்டுபோய், "பரமேச்வரனை நூல்கள் அழகன் என்று கூறுகின்றன என்றால் இவ்வாசிரியருக்கு உமாதேவியாரும் அழகியாகிவிடுகின்றார் — கதைகளிலும் சினிமாக்களிலும் ப்பார்க்கிற கதாநாயகிகளான அழகிகள் போல!" என்று கிண்டல் செய்கிறார். (பக்—84).

எனினும், பாடல்பெற்ற சிவஸ்தலங்களில் மூன்று ஸ்தலங்களிலுள்ள தேவியை 'அழகம்மை' என்றும் 'அழகி' என்றும் குறிப்பிடுவது பிரசித்தம். திருநீலக்குடி என்ற சிவஸ்தலம் அப்பர் பதிகம் பெற்றது. இந்த ஸ்தலத்திலுள்ள அம்மன் பெயர் அழகாம்பிகை அல்லது அழகம்மை. அரிசிற் கரைப்புத்தூர் என்ற ஸ்தலத்திலும் உமாதேவியின் பெயர் அழகாம்பிகை. இந்த ஸ்தலம் சமயசாரியர் மூவர் பதிகமும் பெற்றது. திருக்களர் என்ற ஸ்தலம் சம்பந்தர் பதிகம் பெற்றது. தேவியின் பெயர் அழகேச்வரி. தாயுமானசுவாமிகளும் தேவியை 'ஆனந்த ரூப மயிலே!' என்று அழைப்பதை அறியாதார் யார்? இவ்வளவு தூரம்தான் போவானேன்? கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை தமது சொந்த ஊராகிய தேரூரில் உள்ள உமா தேவியைக் காப்புச் செய்யுளிலேயே 'தேரூர் அழகி' என்று குறிப்பிட்டிருப்பதையாவது கவிமணியின் பாடல்களைப் பதிப்பித்த நமது ஆசிரியர் அறியாதவரா? 'சுந்தரன்' என்ற பெயர் சிவ பெருமானுக்கும், 'சுந்தரி' என்ற பெயர் பார்வதி தேவிக்கும் உண்டு என்பதைச் சென்னை யூனிவெர்ஸிடி அகராதியைப் பார்த்

தாலும் தெரிந்து கொண்டிருக்கலாமே! 'மாணவர் அகராதி' யிலும் 'சுந்தரி' என்ற சொல்லுக்கு 'அழகி' 'பார்வதி' என்ற பொருள்களைப் பார்த்திருக்கலாமே!

'காசி ஸர்வ கலாசாலையில் திருப்பனந்தாள் மடத்தாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள சைவ சித்தாந்த ஆராய்ச்சிப் பீடத்தில் அமர்'ந்திருப்பவர், "உமா தேவியாரும் அழகியாகி விடுகின்றார் — கதைகளிலும் சினிமாக்களிலும் பார்க்கிற கதாநாயகிகளான அழகிகள் போல!" (பக்—84) என்று தேவியாரையும் பரிகசிப்பதுபோல் எழுதுவது அழகன்று.

பொதுவாக மறுமலர்ச்சி மீது இவருக்குள்ள வெறுப்பை இந்நூலின் வேறு பல இடங்களிலும் பார்க்கிறோம். "இம் மறுமலர்ச்சி என்ற கட்டிடமானது அட்டைத் துண்டுகளாலான ஒரு கட்டிடம். இதற்கு அஸ்திவாரம் வேண்டியதில்லையல்லவா? கனத்த சுவர் வைத்தால்தானே அஸ்திவாரம் வேண்டும்? கனமே யில்லாதபோது அஸ்திவாரம் எதற்கு?" (பக்—65) என்று கேட்கிறவரிடம் மறுமலர்ச்சி வசனநடையைக் குறித்து வேறு எத்தகைய விமர்சனத்தை எதிர்பார்க்க முடியும்?

நமது மறுமலர்ச்சி – இலக்கியத்தில் சிறுகதை இன்று ஒரு முக்கியமான கிளையாகச் செழித்து வளர்ந்தோங்கி வருகிறது. இதைக் குறித்துத் தமிழ்நாடு மட்டுமல்ல, இந்தியாவே பெருமை கொள்ளலாம். தமிழ்ச் சிறுகதையுலகில் பதின்மரையாவது நல்ல எழுத்தாளர்கள் என்று சுட்டிக் காட்ட முடியும். எனினும், இதைக் குறித்தும் நமது ஆசிரியர் வேறு விதமாகச் சித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்.:

"பொதுவாக இன்றைய சிறு கதையுலகத்தில் காதல் இல்லையென்றால் கதையுமில்லை. இந்தக் காதல் - கதையுலகத்தில் ஒரு பெண்ணும் ஓர் ஆடவனும் சந்தித்தார்களென்றாலே, அங்கு ஒழுக்கத்துக்கு ஏதேனும் இழுக்கு வந்துவிட்டதாக முடிவு செய்ய வேண்டி யிருக்கிறது என்று சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார் சொல்லியது போல, நாம் நிச்சயமாய் முடிவு செய்யலாம்" (பக்—70).

இவ்வளவு நிச்சயமாய் முடிவு செய்துவிடலாகாது என்பதற்குச் சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியாரின் சில

கதைகளையே சான்ருகக் காட்டலாம். மேலும் 'முன்னிலா' என்ற தொகுதியில் (தினமணி வெளியீடு-9) ஸ்ரீ. அனந்த நாராயணன் ஐ. ஸி. எஸ். முதலானவர்களும், 'கதை வனம்' என்ற தொகுதியில் (தினமணி வெளியீடு 12) ஸ்ரீ. டி. எஸ். வரதன் எம். ஏ. யும், 'ஜீவகலை' என்ற தொகுதியில் (தினமணி வெளியீடு 22) 'குகப்ரியை' யும் எழுதியுள்ள கதைகளைப் பார்த்தாலும் இவர்முடிவு நியாயமன்று என்பது புலனுகும்.

புதுத் தமிழ் நடைக்குச் "சுவையுடைய பெயர்களைச் சூட்டியிருக்கிறேன்" என்று மோனைத் தமிழில் மொழிந்து, 'மறுமலர்ச்சித் தமிழ்' 'சொக்குந் தமிழ்' 'மின்னற் சிலம்பத் தமிழ்' 'துள்ளல் தமிழ்' 'சூருவளித் தமிழ்' 'ஹாஸ்யத் தமிழ்' 'ஆண்ஜாதித் தமிழ்' 'அம்மாமித் தமிழ்' என்றெல்லாம் அருமையாகப் பெயர்கள் சூட்டி யிருக்கிருர். இதே பாணியில் பிறரும் 'அத்தைப் பாட்டி நடை' என்று இவர் தமிழுக்கும் 'சுவையுடைய பெயரை'ச் சூட்டக் கூடும். "ஆனந்த விகடன், ஆனந்த விகடன் என்பதாக ஒரு தமிழ் வாரப் பத்திரிகை" (பக் 85), "விறுவிறுப்பு, விறுவிறுப்பு என்றெல்லாம் பலர் சொல்லிக் கேட்டு" (பக்-138) என்றெல்லாம் இந்த ஆசிரியர் எழுதுவது, 'ஒரே ஒரு ஊரில், ஒரே ஒரு ராஜா' என்று கதை சொல்லும் பாட்டியாரை ஞாபகப் படுத்துகிறதல்லவா? மேலும், இவர் வசன சிகரமென்று கருதும் "ஜில் ஜில் என்ற சதங்கை யொலியும் வந்தது" (பக்-140.) என்ற நடையை "ஜில் ஜில் தமிழ்" என்றும் சொல்லக்கூடு மல்லவா?

இப்படி யெல்லாம் 'சிரிக்கக் கற்று'க் கொள்ளலாம். ஆனால் இது விமர்சனமன்று; உயர்தர ஹாஸ்யமு மன்று. 'கண்ணுடி வீட்டிலிருந்துகொண்டு கல்லெறியக்' கற்றுக் கொள்வதும் விமர்சனமாகாது.

'சொக்குந் தமிழ்' என்ற தலைப்பில் இவரது பரிகாசத்திற்கு இலக்காகும் ஒருவர் 'ஒதுக்கான ஒரு சிற்றறை' என்று இடக்கரடக்கலாக எழுதி யிருப்பதற்கு, இவர் "இவ்வளவு ரஸாபாஸமாய் எழுதுவதைப் படிப்பவர்கள் மன்னிக்க வேண்டும்" (பக்—71) என்று சொல்லிக்கொண்டே செய்யும் விளக்கமும் ஹாஸ்யமாகிவிடாது. சொக்குந் தமிழுக்குச்

சொக்கத் தமிழில் (சொக்கத் தங்கம், சொக்க வெள்ளி போல) இவர் செய்திருக்கும் விமர்சனமும் விமர்சன மாகாது. பாரதியார் வாக்கிலேயே "இது கொஞ்சம் கொச்சையான தொட்டர்தான்" (பக்—127) என்று குற்றம் கண்டுபிடிப்பவர், தாமே அத்துறையில் குற்றஞ் செய்வது நியாயமன்று.

எளிமை - தெளிவு, அழகு—அற்புதம், குழைவு - நெளிவு, உயிர்த் தத்துவம் - உணர்ச்சிவேகம், அருமையான சொற் கோவை – அற்புதமான வசனம், விரைவு—வலி—விறுவிறுப்பு, ஒட்டம் – உயிர்நாடி - கவர்ச்சி, ஆத்திரம், திட்டமான உருவம், எழுச்சி நிறைந்த எழுத்து—அடடா! என்ன சொல்லம்மானை! சொல்லமுடியாத, நினைக்கவும் முடியாத விமர்சன அற்புதம்! ஒரு சமயம் இளந் தென்றலின் கொஞ் சல்; ஒரு சமயம் ஒரே துடிப்பு, ஒரே வேகம், கடுங் காற் றும் கடு வெயிலும் சிறியடிப்பதுதான்! இந்தச் சொல்லம் மானைகளுக்கு மயங்கி, "இந்த விமர்சனமும் நன்ருகத்தானே யிருக்கிறது!" என்று சிலர் எண்ணக் கூடும். ஆனல், விமர் சனத்தில் இந்த நிலை இருக்கக் கூடாது.

அபிமான – துரபிமானம் என்பதும் சொல்லடுக்கைப் போல் 'பொல்லாத குதிரை.' "கடிவாளத்தை இழுத்துப் பிடித்திருக்கிற வரையில்தான் அது நம் வசமிருக்கும்." இந்த ஆசிரியர் விஷயத்திலோ, "அச்சுமரம் இற்றுப் புரவி கயிறு உருவிப் போச்சோ?" என்றுதான் சந்தேகிக்க வேண்டி யிருக்கிறது.

மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரு பெருங் காரணமான அரசியற் குழாமும் இந்த ஆசிரியரின் பரிகாச அம்புகளுக்கு இலக் காகாமல் தப்பிவிடவில்லை: "அரசியற் குழாம்—இதில் பாரதி யார் பேரைச் சொல்லலாம்; (இதற்கென்ன அர்த்தமோ?) இதைச் சொன்னபிறகு சொல்வதற்கு வேறு பெயர் இல்லை." பத்திரிகைக்காரர்களைக் குறித்தோ, "தமிழ்ப் படிப்பில் சிரத்தையே யற்ற பத்திரிகையாளர்கள்" என்றெல்லாம் பரி கசிக்கிருர். இப்படி யெல்லாம் பரிகாசப் பரமாணுக் குண்டு களை வீசியபோதிலும், மறுமலர்ச்சி என்ற கட்டடம் தகர்ந்து போகாது என்பது உறுதி.

இந்த நூலிலும் 'எழுதுவோர் படிப்போர் என்ற இரண்டு சாதியினரும்' ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க அம்சங்கள் இல்லாமல் இல்லை. இத்தகைய நூலை நான் பதிப்பாசிரியராக வெளியிட முன்வந்ததற்குக் காரணம், தமிழரின் சிந்தனையைத் தூண்டிவிடப் பலவேறு அபிப்பிராயங்களும் வெளிவரவேண்டும் என்ற 'தினமணி' வெளியீடுகளின் தாராள நோக்கத்தை அனுசரித்ததுதான். மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களின் பலவித நடைகளையும் 'காய்தல் உவத்தல் அகற்றிச்' சீர்தூக்கிப்பார்க்கும் ஒரு நல்ல விமர்சன நூல் வெளிவர இந்நூலும் ஒரு தூண்டுகோலா யிருக்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

பி. ஸ்ரீ.

முகவுரை

இன்றைய தமிழ் வசனத்தைக் குறித்து எழுதியுள்ள இந்தப் புத்தகம், பொதுவாய்த் தமிழ் வசன நடையைப் பற்றியதாகும். ஆனால் இது வசன நடையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியு மல்ல, வசன நடையின் சரித்திரமு மல்ல என்பதைத் தொடக்கத்திலேயே சொல்லி விடுகிறேன்.

வசன நூல்கள் அளவில்லாமல் இன்று வெளிவந்த வண்ணமிருக்கின்றன. எழுதுவோர் எண்ணிக்கையும் அதிகந்தான். ஆனால், நல்ல தமிழ் நடை எது என்று கேட்டால், ஒன்றையோ, பலவற்றையோ, சுட்டிக் காட்டு வது கஷ்டமாயிருக்கிறது. காரணம், நல்ல வசன நடையில் எழுதப்பெற்ற நூல்கள் அருமையா யிருப்பதுதான். இந்த விபரீத நிலைக்குக் காரணம் என்னவென்பதைத் தெளிவு படுத்துவதும், இப்புத்தகம் எழுதியதன் நோக்கங்களி லொன்றாகும். சமீப காலத்தில் எழுதப்பெற்ற பலவேறு நடைகளையும் மாதிரிக்காகக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் காட்டி, அவற்றுள் பெரும்பான்மையானவற்றை நல்ல நடை யென்று ஏன் ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை என்பதை இப் புத்தகம் விளக்கிக் காட்டும். தனித் தமிழ் வேண்டும், பேச்சுத் தமிழ் வேண்டும், ஒன்றுமே வேண்டாம் எப்படியும் எழுதலாம் என்றெல்லாம் வசன நடையைக் குறித்துப் பலவேறு கருத்துக்கள்-மிகவும் தீவிரமான, ஒன்றுக்கொன்று முரணான கருத்துக்கள்-உலவும்போது, இப்படித்தான் எழுதவேண்டும், இதுதான் நல்ல நடை என்று சொல்வது எளிதல்ல; சொல்வதைப் பிறர் ஏற்பதும் எளிதல்ல. எளிமையும் தெளிவும், இவற்றாற் பிறக்கும் நற்பயனுமே தமிழ் வசன நடைக்கு இன்று முதன்மையானவை என்ற கருத்தோடு, பலவித நடைகள் இப்புத்தகத்தினுள் சீர்தூக்கிப் பார்க்கப்பெற்றுள்ளன.

தமிழ்ச் சொற்களும் தொடர்களும், எழுதுவோர் கையில் அகப்பட்டுப் படும் பாட்டைச் சொல்லவே முடியாது. என் பெயரும் இப்படி அகப்பட்டுத் திண்டாடி

யிருக்கிறது. 'அருணாசலம்' 'அருணாசலம்' என்று நான் கையெழுத்துப் போட்டுப் பலமுறை எழுதியபோதிலுங் கூட, எனக்கெழுதும் பத்திரிகைக்காரர்கள் பலர் 'அருணாஜலம்' என்றே சிறிதும் தவறாமல் எழுதுகிறார்கள். (அருணம் என்றால் சிவப்பு; தீயின் செந்நிற ஒளி; அசலம் என்றால் மலை. அருணாசலம் என்றால் செம் மலை அல்லது தழல் மலையாகிய திருவண்ணாமலையைக் குறிக்கிறது. இதற்குள் ஜலம் எப்படி வரமுடியும்?) இந்தப் பாவத்துக்கு நான் என்னதான் செய்வேன்? (விருத்தாசலம், வேங்கடாசலம் போன்ற பெயருடையவர்களும் இந்த விஷயத்தில் என்னை ஒத்தவர்களே.)

இப்படியாக, சிறப்புப் பெயரை எழுதும்போது செய்யும் பிழைகளை மட்டுமே யன்றி, தமிழ் வசனநடையில் ஏற்பட்டுள்ள பலவகைக் கோளாறுகளையும் நெடுங்காலமாய்க் கவனித்தும் சிந்தித்தும் வந்தேன். முக்கியமாக, வசன நடையிலுள்ள கோளாறுகளை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணம் எழுந்தது. வசன நடையானது தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் ஆக்கந் தரவல்ல முறையிலே வளரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு, குறைகள் திருந்த வேண்டும் என்று யாரேனும் ஒருவர் சுட்டிக் காட்டத் தானே வேண்டும்?

என்னுடைய கருத்துக்களை அப்படியே எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டு மென்பதில்லை. இவ்விஷயமாய்த் தமிழருடைய சிந்தனையைத் தூண்டிவிட இப் புத்தகம் உதவினால், அதுவே போதும். 'சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை' என்றபடி, எழுதுவோர் படிப்போர் என்ற இரண்டு சாதியினருள்ளும், எழுதுவோர் ஒருவேளை என்னை ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும், படிப்போருக்காவது என் கருத்துக்களில் அனுதாபமிருக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு; ஏனெனில், என் கருத்துக்கள் யாவும் படிப்போரைக் கருதித்தானே சொல்லப் பெற்றுள்ளன?

பழந்தமிழ் நடை, புதுத் தமிழ் நடை என்ற இரண்டு அத்தியாயங்களில், இன்று எழுதப்பெறுகின்ற பலவகையான வசன நடைக்கும் சில உதாரணங்களைக் காணலாம்.

இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் சுவையுடைய பெயர்களைச் சூட்டி யிருக்கிறேன்: கடுந்தமிழ், பண்டிதத் தமிழ், தேர் வடத் தமிழ், நிகண்டுத் தமிழ், எதுகை மோனைத் தமிழ் பாட்டுத் தமிழ், வடமொழித் தமிழ், தனித் தமிழ், சர்க்கார் தமிழ், பாதிரித் தமிழ் என்பன பழந்தமிழ் நடையைச் சேர்ந்தவை; மறுமலர்ச்சித் தமிழ், சொக்குந் தமிழ், மின்னற்சிலம்பத் தமிழ், அம்மாமித் தமிழ், ஆண் ஜாதித் தமிழ், துள்ளல் தமிழ், சூறுவளித் தமிழ், ஹாஸ்யத் தமிழ் என்பன புதுத்தமிழ் நடையைச் சேர்ந் தவை. மொழிபெயர்ப்புத் தமிழ், விளம்பரத் தமிழ், படுதல்—தமிழ், பத்திரிகைத் தமிழ், பண்ணித் தமிழ் என்பன வேறு சில. மொழிபெயர்ப்புத் தமிழ் என்ற தலைப்பின்கீழ், மொழிபெயர்ப்பின் தத்துவத்தைக் குறித்துச் சற்று விரிவாகவே சொல்லியிருக்கிறேன்.

மேலே கூறிய பெயர்கள் மட்டுமே நான் இட்டவை. அப் பெயர்களின்கீழ்க் கண்ட பகுதிகள், புத்தகங்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் சமீபகாலத்தில் வெளியானவை. எந்த இடத்திலிருந்து அவற்றை நான் எடுத்தேனென்பதைக் குறிப்பிடவில்லை—காரணம், தானே விளங்கும்.

இந்தப் பகுதிகளை எழுதினோர் சிலர் என் நண்பர்களா யிருத்தலும் கூடும். யாரையும், எவ்விதமாகவும் குறை கூறும் நோக்கமோ, தாக்கும் எண்ணமோ, எனக்குச் சிறிதும் இல்லை. வசன நடையை எப்படி எப்படிக் கையாளுகிறார்கள், குறித்த ஒரு நடையில் என்ன பிழை, அது ஏன் பயனில்லாது போகிறது, அது எப்படி யிருந் தால் பயனுண்டு என்பவற்றையே இப்புத்தகத்தினுள் கூற முயன்றிருக்கிறேன். இங்கே சொல்லப் பெற்ற வற்றை, படிப்போர் மட்டுமேயன்றி, முக்கியமாக எழுத் தாளருலகும், படித்து - நகைச் சுவையோடு படித்து- அனுபவிக்க வேண்டுமென்பது என் அவா. நகைச் சுவை யோடு பார்த்தால், நம்முடைய குற்றங்கள் பலவற்றை நாமே விருப்பு வெறுப்பில்லாமல் உணர்ந்து, சிரிக்கக் கற்றுக் கொள்ளலாம். சிரிக்கக் கற்றுக் கொண்டால், பின்னர், குறைபாடுகள் தாமே நீங்க வழி பிறக்கும்.

தமிழின் முன்னேற்றங் கருதி இவற்றைச் சொல்கிறேன் என்பது, என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்வதாகும். தமிழை ஒருவரும் முன்னேற்றவேண்டாம், இது முடியவும் முடியாது. தமிழோ, அன்றித் தமிழரோ, தானகவே அல்லது தாமாகவே முன்னேறவேண்டும்.

இலக்கணம் வேண்டும் என்று சொல்கிற என் நடையிலும் 'குற்ற'முண்டு. தான் என்ற சொல்லை, 'இக்காரணம்தான்', 'இக்காரணங்கள்தான்', என்று ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாகவே வழங்கி யிருக்கக் காணலாம். 'அன்று', 'அல்லர்' என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக 'அல்ல' என்ற வடிவமே வரக் காணலாம்' 'கிடையாது' என்பதன் உண்மைப் பொருள் 'கிடைக்காது. என்பதாகும்; 'இல்லை' என்ற பொருளிலும் இச் சொல் இதனுள் வந்திருக்கும். பழைய இலக்கணப்படி பார்த்தால், இவ்வாட்சிகள் குற்றமாதல் கூடும். ஆனல், காலத்துக் கேற்ப, சொற்களும், பொருளும், வடிவமும் மாறுகின்றமையால், பேச்சு வழக்கை ஒட்டியே இத் தகைய சொற்களை அமைத்திருக்கிறேன்.

ஓராண்டுக்குமுன் நடந்த காரைக்குடி ஹிந்து மதாபிமான சங்கத்தின் வெள்ளி விழாவில், இதிலடங்கிய பொருளை 'இன்றைய தமிழ்' என்ற தலைப்பில் சுருக்கமாய்ப் பேசினேன். அப்பேச்சின் விரிவே இப் புத்தகமாகும்.

என்னை நேரிலறிந்த நண்பர்கள், என்னுடைய தமிழ்ப் பைத்தியம் எத்தகையது என்பதை அறிவார்கள். இப் பைத்தியம் டி. கே. சி. அவர்களிடமிருந்து எனக்குத் தொத்திக்கொண்டது. பொதுவாக, நடை சம்பந்தமான என் கருத்துக்கள் தெளிவடையவும் திட்டமான உருவம் பெறவும் அவர்களுடைய தொடர்பே காரணமாயிருந்தது.

கடவுளையே அடியவர் "பித்தா பிறைசூடி" என்று பாடுகிறுர். "பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும் பத்தர் சொன்னவும் பன்னப் பெறுபவோ?" என்று கவிஞர் சொல்லிவிட்ட பிறகு, நான் கவலைப் படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

மு. அருணசலம்.

இன்றைய தமிழ் வசன நடை

அத்தியாயம் I

முன்னுரை

தமிழ்ப் புத்தக உலகமானது பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்ததுபோல் இன்று இல்லை. பத்தாண்டுகளுக்கு முன், ஒரு சிலரே புத்தகம் அச்சிட்டு வெளியிட்டு வந்தார்கள். வெளியிட்ட புத்தகங்களும், பெரும்பான்மை இலக்கியப் பதிப்புகளாகவே இருந்தன. புதிய வகை நூல்கள் - கவிதையோ கதையோ கட்டுரையோ - அக்காலத்தில் யாரும் வெளியிட முன் வரவில்லை.

காலம் மாறிவிட்டது. தமிழ் நாட்டிலே புத்தக வெளியீடு இன்று அளவில்லாமல் பெருகி யிருக்கிறது. புத்தகம் வெளியிடுவோரின் தொகைக்குக் கணக்கே யில்லை. பலவேறு துறைகளில் புத்தகங்கள் வெளிவந்த வண்ணமாக இருக்கின்றன. எனவே, புத்தகம் எழுதுவோரின் தொகையும் பெருகி விட்டது என்று கருதலாம். இப்போது நடந்துவரும் கொடிய யுத்தம் காரணமாகவும், யுத்தத்துக்கு வேண்டியவற்றையே அரசியலார் முதன்மையாகக் கருதி வருதல் காரணமாகவும், நம் நாட்டில் இதற்குமுன் சரித்திரத்தில் என்றுமே கண்டிராத அளவுக்குப் பணப் 'புழக்க'மும் மிகுதியாகி விட்டது. கூலி வேலைக்காரன், கூடைக்காரி, ஏழைத் தொழிலாளி ஆகிய எல்லோர் கையிலும் பணப்பஞ்சம் என்பது இல்லாதபடி தாராளமாய்ப் பணம் உலாவி வருகிறது. இதனால் எல்லா மக்களும் புத்தகம் வாங்குவது ஓரளவுக்குச் சாத்தியமா யிருக்கிறது. வாங்குவோர் தொகை பெருகவே, புத்தகம் எழுதுவோர் தொகையும் வெளியிடுவோர் தொகையும் பெருகியதில் வியப்பில்லை.

காலத்தின் போக்குக்கு ஏற்றபடியும், பணம் கொடுத்து வாங்கிப் படிப்போரின் தகுதிக்கேற்றபடியும், நூல்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இக்காலத்தில், எல்லாம் அவசரம்; எல்லாம் வேகம். அமைதியாக இருந்து சிந்தனை

யைச் செலுத்திப் படிப்பதற்கு அவகாசம் கிடைப்பது அருமை; ஓய்வென்பது அபூர்வம். இந்த நிலையில், பொதுமக்கள் விரும்பித் தேடக்கூடிய புத்தகங்களும், அந்த வாழ்க்கைமுறைக்கு ஒத்தனவாகத்தானே இருக்க முடியும்? சிறு கதைகள், நீண்ட கதைகள், நாவல்கள், கதை யமைந்த நாடகங்கள், பிரயாண நூல்கள், அதிக விஷயமில்லாத கட்டுரைகள் போன்றவைகளே இக் காலத்து மக்கள் பெரிதும் விரும்புகிறார்கள். நாட்டின் அரசியற் கொந்தளிப்புக் காரணமாக, ஓரளவு அரசியல் பற்றிய நூல்களையும் படிப்போர் இருக்கிறார்கள். இந்தத் துறைகள் போக, வேறு துறைகளில் இன்று புத்தகங்கள் எழுதவும் பெறவில்லை, வெளியிடவும் பெறவில்லை. சமய நூல்கள், தத்துவ நூல்கள், அருங்கலைகள் பற்றிய நூல்கள், விஞ்ஞான நூல்கள், யந்திர சாஸ்திர நூல்கள், தொழில்முறைகளைக் குறித்த நூல்கள் போன்றன குறிப்பிடத் தக்க அளவு வெளிவரவில்லை. காரணம், இவற்றை விரும்பிப் பயிலும் உணர்ச்சியும், பயில்வதற் கேற்ற மனவமைதியும் ஓய்வும், இக்காலத்தில் பொது மக்களுக்கு இல்லாமைதான்.

பொதுவாக எந்த நாட்டு மொழியிலுமே கவிதை தோன்றுவது குறைவாகத்தான் இருக்க முடியும். ஆயிரம் வருஷத்துக் கொருமுறை கவிஞன் தோன்றினால், அதுவே நாடு செய்த பாக்கியம் என்று மேலை நாட்டு அறிஞர்களும் டி. கே. சி. போன்ற நம் நாட்டு அறிஞர்களும் அடிக்கடி சொல்வார்கள். ஆகவே, கவிதை இக்காலத்திலும் குறைவுதான். வசனத்திலேயே மேலே குறிப்பிட்டவாறு எத்தனையோ துறைகளில் நூல்கள் தோன்றாத நிலையில், உண்மைக் கவிதை மிகுதியாகத் தோன்றவில்லையே என்று கவலைப்பட்டுப் பயனில்லை.

ஆகவே, கவிதையை விட்டுவிட்டு, இப்போது வெளி வரும் புத்தகங்களில் தமிழ் வசன நடை எப்படி அமைந் திருக்கிறது என்பதைக் கவனிக்கலாம்.

வசன நடை எப்படி யிருக்கவேண்டும் என்பதுபற்றி இன்று பலத்த விவாதம். ஒருவர் சொல்வதை மற்

றவர் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாரா யில்லை. இது சம்பந்த மாக அளவில்லாத அபிப்பிராய பேதம் இருக்கிறது.

'அப்படியானல், இன்று யாருமே செம்மையான வசனநடை எழுதவில்லையா?' என்று கேட்கலாம். ஒருவருமே எழுதாமற் போகவில்லை. சிலர் அருமையாக எழுதுகிருர்கள். 'இன்னுர் இன்னுர் அழகாக எழுதுகிருர்கள், பாருங்கள்' என்று எடுத்துக் காட்டிவிடுவது எளிது. ஆனல், இதிற் பெரிய ஆபத்து ஒன்று இருக்கிறது. நம்மிடையே வாழ்பவரொருவரைப் புகழ்வதென்ருல், பலருக்குப் பிடிக்காது. சிலருக்குப் பொருமையும் கோபமும் வருதல் கூடும். ஒவ்வொருவரும், தமக்குப் பிடித்தது பிடிக்காதது என்று சில வரையறைகள் தம்மைப் பொறுத்தவரையில் வைத்திருப்பார். சிறப்பாக ஒன்றைச் சுட்டி 'இது நல்லது' என்று சொன்னல், மற்றவருக்கு, 'இதுவும் நல்லதுதானே' என்று வேருென்றைச் சுட்டிச் சொல்லத் தோன்றும். இப்படியாக ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொன்றைச் சொல்ல ஆரம்பிக்க, உண்மையானது, இந்த வாதத்திலிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு மறைந்தோடி விடும்.

நடைமுறை காலத்துக்கு முந்திய காலத்தில் இருந்தவர்கள் யாரையேனும், சிறந்த வசன நடையைக் கையாண்டவர் என்று நாம் குறிப்பிட்டுக் காட்டக்கூடுமானல், மக்களனைவரும் பொதுவாக ஒப்புக்கொள்ளக் கூடும். காலஞ்சென்றுபோனவர் விஷயத்தில் பொருமையும் விவாதமும் அதிகமாக ஏற்படுவதற்கில்லை. ஆனல், இன்று நாம் சிறப்பாக அப்படி யாரையும் அல்லது எந்த நடையையும் சுட்டிச் சொல்ல முடியவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன?

தமிழில் வசனம் புதிது

தமிழ் இலக்கியத்தில் நமது காலம் வரையில் நல்ல வசன நடை இன்னும் அமையவில்லை. ஏன் அமையவில்லை? எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளாக நின்று நிலைபெற்று வளர்ந்து வந்த தமிழ் மொழியில் வசனம்

உண்டாகவில்லை என்பது வேடிக்கையாகவும் வியப்புக் கிடமாகவும் இல்லையா? அயல் நாடுகளில், நேற்றுத்தான் தோன்றிய மொழிகளெல்லாம், எவ்வளவோ அதிகமான வசன இலக்கியச் செல்வம் பெற்றிருக்கின்றன. அப்படியிருக்கும்போது, புராதனமான தமிழ்மொழியில் மட்டும் வசன இலக்கியமே இல்லை என்று சொல்வது இந்த மொழிக்குக் குறைவில்லையா? இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் பல எழுகின்றன.

இவற்றுக் கெல்லாம் தக்க முறையில் மிக எளிதாய்ச் சமாதானம் சொல்லிவிட முடியும். தமிழ் மொழியில் வசனம் என்பது புதிதுதான். வசன இலக்கியம் என்று நாம் இப்போது சொல்லுகின்ற முறையிலே பண்டைத் தமிழில் இலக்கியம் இல்லை என்பதை முதலாவது ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டும்.

ஆனால், தமிழாசிரியர்கள், அறிஞர்கள், பலர் இப்படி ஒப்புக்கொள்ள அஞ்சுகிறார்கள், அல்லது வெட்கப்படுகிறார்கள். 'திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும் குன்றமெறிந்த குமரவேளும் அகத்தியனாரும் பிறரும் சங்கமிருந்து ஆராய்ந்த தண்டமிழ் மொழியில், கேவலம் வசனமில்லை என்று சொல்லலாமா? அகப்பொருள், புறப்பொருள் முதலான தனித் தமிழ் இலக்கணங்கள் உள்ள இத்தெய்வத் தீந்தமிழ் மொழியில், வசனம் இல்லை என்று சொல்வது மகா பாதகமல்லவா?' என்று எண்ணி, இவர்கள், 'உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளுண்டு, உரையாசிரியர் தம் உரையுண்டு' என்றெல்லாம் சொல்லி, விஷயத்தை நேர்முகமாய்ப் பேசாமல் குழப்புகிறார்கள். ஆனால் நாம், வசனம் இல்லை என்பதை முதலில் ஒப்புக்கொள்வோம்.

பாட்டு

பண்டை யாசிரியர்கள் அனைவரும், தங்கள் நூல்களைப் பாட்டாகவே பாடினார்கள். கடவுளைப் பற்றிய தோத்திரங்கள், சமய சாத்திரங்கள், ஞான நூல்கள், பிற இலக்கியங்கள் என்பவை மட்டுமல்ல; இலக்கண

நூல்கள் அனைத்தையும் பாட்டாகவே பாடிவைத்தார்கள். தருக்கம், வைத்தியம், சோதிடம், மந்திரம், பரதசாத்திரம் முதலான எல்லாத் துறைகளிலும், நூல்களைப் பாட்டாகவே செய்துவைத்தார்கள்.

இதன் காரணத்தைக் கண்டுபிடிப்பதும் கடினமல்ல. பழங்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் கல்வி பயில்வதென்றால், ஓர் ஆசிரியரை அடுத்து, அவரோடு உடனுறைந்து 'குருகுல வாசம்' செய்து பயிலவேண்டும். இப்போது உள்ளவைபோலப் பெரிய பள்ளிக்கூடங்கள் அப்போது இல்லை. அச்சுப் புத்தகங்களும் அன்று இல்லை. தலைக்கொரு புத்தகமாய்க் கையில் வைத்துப் படிப்பதற்கும் கிழித்துப் போடுவதற்கும் வழியில்லை. ஆசிரியரிடம் இருக்கக்கூடிய ஒரே புத்தகத்தை வைத்துத்தான் எல்லாப் பிள்ளைகளும் படிக்கவேண்டும். அடுத்த அடுத்த ஆண்டுகளில் பயிலவரும் மாணாக்கர்களும் இவ்வொரே ஏட்டைத்தான் வைத்து உபயோகிக்க வேண்டி யிருக்கும். ஏட்டிலிருப்பது பாட்டா யிருக்குமானால், சொல்லிக் கொடுக்கும் ஆசிரியருக்குச் சொல்வது எளிது; கேட்கும் பிள்ளைகளும் ஞாபகம் வைத்துக்கொள்வது எளிது. பாட்டைச் சுலபமாக நெட்டுருப்போடலாம். பாட்டிலுள்ள எதுகை மோனைகள், பாட்டை மனப்பாடம் செய்ய உதவும். மனப்பாடத்திலிருந்தே ஆசிரியர் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பதும், பிள்ளைகள் பாட்டை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து சந்தேகம் தீர்த்துக்கொள்வதும் எளிதாக முடியும். வசனமா யிருந்தால், மனப்பாடம் பண்ணிச் சொல்வது முடியாத காரியம். அடிக்கடி ஏட்டைப் புரட்டுவதும் கஷ்டம்; ஏட்டில், குறித்த ஒரு பாட்டைக் கண்டுபிடிப்பதும் கஷ்டம்.

தவிர, ஏட்டுச் சுவடிகளைப் பெருக்குவதும் வைத்துப் பாதுகாப்பதும் கஷ்டம். ஒன்றைப் பார்த்து மற்றோர் ஓலை ஏட்டில் எழுதிக்கொள்வதென்பது எவ்வளவோ கடினமான வேலை. பனை ஓலையையும் 'சீதாள' ஓலையையும் பதம்பார்த்துக் கொண்டுவந்து வகிர்ந்து ஒரே அளவாக நறுக்கித் தொளைபோட்டுக் கோத்து அவ்வோலையில்

நூல்களை எழுதி மையிட்டு எண்ணெயிட்டுத் துடைத்து வைத்துக்கொள்வ தென்பது ஒவ்வொருவருக்கும் முடியக் கூடிய காரியமல்ல. உதாரணமாக, பத்துப் பிள்ளைகள் படிக்கிற இடத்தில் நாலடியார் நானூறு பாடல் படிக்க வேண்டி யிருந்ததென்றால், பத்துப் பிரதிகள் அவர்கள் செய்துகொள்வதைவிட, நானூறு பாட்டையும் மனப் பாடம் செய்துகொள்வது, அவர்களுக்கு எளிதாயிருந்தது. இக்காரணங்களால் அக்காலத்து நூல்கள் யாவும் பாட்டு வடிவத்திலேயே செய்யப்பெற்றன.

நூல்

மேலும், இன்று அச்சில் வெளிவரும் புத்தகம் எதையும் நூல் என்று சொல்ல நாம் தயங்குவதில்லை. ஒன்றரை மாதம் ஒருவர் சிறைக்குப் போய்விட்டு வருகிறார். இதைப் பற்றி நூற்றைம்பது பக்கமுள்ள புத்தக மெழுதி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துகிறார். புத்தகமோ, அமோகமாக விற்பனை யாகிறது. சிறை என்ற மாத்திரத்திலே, படிப்பவன் மனத்தில் இப்புத்தகம், தண்டனை, துன்பம், பொறுமை, நற்பயிற்சி முதலிய எண்ணங்களை உண்டாக்க வேண்டுமே? இது அறவே இல்லை. புத்தகத்தைப் படித்து முடித்தால், பாதாம் அல்வாவும் ரோஜாப்பூ மாலைகளுமே ஞாபகத்தில் நிற்கின்றன. இந்தப் புத்தகத்தையும் நாம் நூல் என்றுதான் சொல்லுகிறோம்.

ஆனால் பண்டைக் காலத்தின் நிலைமை வேறு. நூல் என்பது சிறந்த கருத்தைக் கொண்டது. ஒரு பெண், தன் கையிலே பஞ்சை ஏந்தி, அதை இராட்டினத்தின் கதிரிலே காட்டி நூலிழையாக்குவதுபோல, செஞ்சொற் புலவனொருவன், பஞ்சாகிய சொல்லை, அதற்குரிய கையாகிய தன் நாவிலே தரித்துக் கதிராகிய தன் அறிவிலே கொடுத்து நூலிழையாகிய புத்தகமாகச் செய்கிறான் என்று சொல்வது தமிழ் மரபு; 'நூல் போறலின் நூலென்ப; பாவை போல்வாளைப் பாவை என்றாற் போல. நூல் போறல் என்பது, நுண்ணிய பலவாய பஞ்சு நுனிகளாற் கைவன் மகடூஉத் தனது செய்கை மாண்

பினுல் ஓரிழைப்படுத்தலாம் உலகத்து நூல் நூற்ற லென்பது. அவ்வாறே சுரந்து பரந்த சொற்பரவைகளாற் பெரும் புலவன் தனது உணர்வு மாட்சியிற் பிண்டம் படலம் ஒத்துச் சூத்திரம் என்னும் யாப்பு நடைபடக் கோத்தலாம் உலகத்து நூல் செய்தலாவது. அவ்வகை நூற்கப்படுதலின் நூலெனப்பட்டது. இனி ஒரு சாரார் நூல் போலச் செப்பஞ் செய்தலின் நூலென்ப. இனித் தந்திரமென்னும் வடமொழிப் பொருளை நூலென வழங்குதல் தமிழ் வழக்கெனக் கொள்க' என்பது இறையனாகப் பொருளுரை.

இங்ஙனம் செய்யப் பெற்றமையால்தான் புத்தகம் என்பதற்கும் நூல் என்ற பெயர் பொருந்திற்று. இப் பெயரின் கௌரவத்துக்கு ஏற்பவே அக்காலத்தில் நூல் செய்தார்கள்; அற்ப விஷயங்களைக் குறித்துப் புத்தகமெழுதுவதில்லை. உயர்ந்தது என்று தாங்கள் கருதியவற்றை மட்டுமே பாட்டிலமைத்துப் பாடினார்கள். உயர்ந்த கருத்துக்களையும், வாழ்க்கையைச் செம்மைப் படுத்தக்கூடிய கற்பனைகளையும், உண்மை உணர்ச்சிகளையும் அனுபவங்களையுமே அவர்கள் சொல்லில் தொடுத்தார்கள். அக் காலத்தில், வாழ்க்கை வேறு, சமயம் வேறு, என்று பிரிந்திருக்கவில்லை; இரண்டும் ஒன்றாகவே இணைந்திருந்தன. எனவே, இலக்கியம், பாட்டு என்று வந்தவுடன், எல்லாம் ஓரளவு சமயச் சார்புடையதாகவே இருந்தது. உண்மையுணர்ச்சியோடுகூட, கடவுளுணர்ச்சியும் நூல்களில் நிறைந்துநின்றது.

இன்னும் நுட்பமாய்ப் பார்த்தால், நீதி நூல், சமய நூல் என்ற இரண்டு பெரும் பிரிவுகளில் பழந்தமிழ் நூல்கள் யாவற்றையும் அடக்கி விடலாம். (தனிப் பாடல்களாயிருந்து பின்னர் தொகுத்துத் தொகை நூலாக்கப் பெற்ற எட்டுத்தொகை முதலான சங்கநூல்கள் இக்கருத்துக்கு விலக்காகும்; ஆயினும், அவற்றுக்கும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் ஒவ்வொன்று செய்துவைக்கப் பெற்றிருத்தலைக் காண்கிறோம்.) பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் பெரும் பகுதி - குறள், நாலடி, திரிகடுகம், நான்மணி, சிறுபஞ்ச

மூலம், ஏலாதி, ஆசாரக்கோவை முதலிய பல - நீதி நூல்கள். பெருங் காப்பியங்களோ, சமய நூல்கள்; சிலப்பதிகாரம், சைன காவியம்; மணிமேகலை, பௌத்த காவியம்; சீவக சிந்தாமணி, சூளாமணி, நீலகேசி முதலியன சைன காவியங்கள். வேறு பலவும் இப்படியே அமைந்தவை. கலிங்கத்துப்பரணி யொப்ப, சமயச் சார்பில்லாமல் அமைந்த சிறு நூலோ பெரு நூலோ மிகவும் அருமை.

இனி, மற்றோர் உண்மையும் கவனித்தற் குரியது. அக்காலத்தில் பாட்டா யமைந்துள்ளதைப் பாடுவதே வழக்கம். பாட்டை வசனமாகச் சொல்வதே இல்லை. பாட்டைப் பாடுவதிலும் கேட்பதிலு முள்ள சுகம் காரணமாக, பாட்டா யுள்ள நூலில்தான் ஈடுபாடு மிகுதி. பாட்டை, இசையில்லாமல் வசனமாகப் படிக்கும் பழக்கம் மலிந்துபோன காரணத்தால், இக்காலத்தில் பாட்டே வேண்டாம், வசனம் போதும் என்ற நிலைக்கு நாம் வந்து விட்டோம்.

மேற் சொல்லிய விதமாக, எழுதியதெல்லாம் பாட்டாகவே இருந்தது என்றால், தமிழில் வசன முண்டா என்ற கேள்வி எழுகிறது. வசனம் உண்டு; பேசுவதெல்லாம் வசனந்தான். பழங்காலத்திலுங்கூட, தமிழ் மக்கள் வசனத்தில்தான் பேசினார்களே தவிர, செய்யுளில் பேசினார்களென்று சொல்ல முடியாது. இன்றும், பேசுவதெல்லாம் வசனந்தானே? இதில் ஆட்சேபத்துக்கு இடமில்லை. (வடமொழியில் வச் என்ற தாதுவுக்குப் பேசுதல் என்பது பொருள்.) எழுத்தில் வசன முண்டாகவில்லை என்று சொல்வதில்தான் இன்று விவாதம் ஏற்படுகிறது.

ஆங்கில வசனம்

ஆங்கில மொழி சம்பந்தமாக, நல்ல வசனமுண்டா அல்லது வசன நடை எப்படி யிருக்க வேண்டும் என்ற கேள்வியே எழுவதில்லை. நெடுங்காலமாகவே அம்மொழியில் சிறந்த வசன இலக்கியம் உண்டாகி, வசன நடை செம்மைப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்கிறார்கள். இதன் காரணம் என்ன என்பதை உணர்தல் அவசியம்.

நமது மொழியிலுள்ளதைப்போல, ஆங்கில மொழியில் சுவடி என்றும், பாட்டு என்றும், மனப்பாடமென்றும் பேசுவதற்கு இடமேயில்லை. பதினைந்தாம் நூற்றுண்டின் கடைசியிலேயே அச்சுத்தொழில் இங்கிலாந்துக்கு வந்து விட்டது. அதைத் தொடக்கிவைத்த காக்ஸ்டன் என்பவர் 1477இல் முதன்முதலாக ஆங்கிலப்புத்தகம் அச்சிட்டார். இதற்கு முன்பாக ஆங்கில மொழியில் மக்கள் அனுபவிப்ப தற்கான இலக்கியம் விசேஷமாய் இருந்ததில்லை. பதினுன்காம் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த சாஸர் என்ற ஒரு கவிஞரே இவ்வாண்டுக்கு முன் நூல்கள் செய்திருந்தார். அச்சுத் தொழில் வளர வளர, ஆங்கில இலக்கியமும் வளரலாயிற்று. நூல்களை அச்சிட்டு ஏராள மாக வினியோகம் செய்யத்தக்க சாதனம் கைவசமாயிருந்த படியால், இலக்கிய மெழுதினேர் பாட்டாகவே எழுத வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை; மனப்பாடம் வேண்டாமல்லவா? பதினைும் நூற்றுண்டின் இறுதியில் ஸ்பென்ஸரும், அடுத்த நூற்றுண்டின் தொடக்கம்வரை ஷேக்ஸ்பியரும், பின்னர் மில்டனும் வாழ்ந்தார்கள். கவிதையோடுகூடவே வசனமும் திட்டமான உருவம் பெற்றுவிட்டது. ஆங்கில வசனத்தை உருவாக்கிய தொல்லாசிரியர்களில் மில்டன் என்ற கவிஞரும் முக்கிய மானவர்.

ஆங்கில மொழியில் இலக்கியம் தோன்றிய காலத்தி லேயே அச்சுத்தொழிலும் கூடவே தோன்றியது பெரிய அனுகூலமா யமைந்தது. புத்தகங்களையும், அவை மூல மாய்ப் புதிய கருத்துக்களையும், அச்சின் துணையால் எளிதில் பரப்ப முடிந்தது. அடிஸன் முதலான புகழ்பெற்ற கட்டுரையாளர் பதினேழாம் நூற்றுண்டின் இறுதியிலும் அடுத்த நூற்றுண்டிலும் வாழ்ந்து வசன இலக்கியத்தைச் சிருட்டித்தார்கள். கட்டுரை வடிவமாயுள்ள வசன இலக்கியத்தைப் பத்திரிகைமூலம் அடிஸனே முதன்முதல் தோற்றுவித்தார். அச்சிட்டு வழங்கியது காரணமாக, இதை எல்லோரும் வாங்கிப் படிக்கமுடிந்தது. எல்லோ ரும்படித்த ஒரே காரணத்தால் இவ்வசன இலக்கியமும்,

அதாவது வசன நடையும், திருந்திய செம்மையான உருவம் பெற்றது. உண்மையான உணர்ச்சியும் வேகமும் வலியும் பெற்ற நடைதான் மக்கள் விரும்புவார்கள்; இது ஒன்றுதான் அவர்களுக்கு விளங்கும். விளங்காத அல்லது கோணலான நடையில் எழுதியதைதையும் மக்கள் பணம் கொடுத்து வாங்க எண்ணமாட்டார்கள். பணம் கொடுத்து வாங்கவில்லையானால், அடிஸனுடைய பத்திரிகைத் தொழில் ஓங்கமுடியுமா? எனவே, இப்பத்திரிகைத் தொழிலே வசன நடை செம்மைபெற நேர்முகமாக உதவியதென்பது உண்மை. இவ்வாறு செம்மைபெற்ற உருவம் அமைந்த வசன நடை ஆங்கில மொழியில் திட்டமாக அமைந்து இருநூற்றைம்பது ஆண்டுகளாகின்றன. ஆகவே, வசன நடை எப்படி யிருக்கவேண்டும் என்ற கேள்வி, ஆங்கிலமொழி சம்பந்தமாய், எழுவதற்கே அவசியமில்லாமற் போயிற்று. (தினமும் இரண்டு வேளை நல்ல காப்பியாகப் போட்டுக் குடித்துவருபவன் 'காப்பி போடுவதெப்படி?' என்ற ஆராய்ச்சியை ஏன் மேற்கொள்ளப் போகிறான்? காப்பி சாப்பிடப் புதிதாய்க் கற்றுக்கொள்பவன்தான் காப்பி போடுவதையும் கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பிக்கிறான்.)

தமிழில் அச்சுத்தொழில்

ஆனால், தமிழ் மொழியின் நிலைமை வேறு. 16ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில்தான் அச்சுத்தொழில் இந்த நாட்டில் கிறித்தவப் பாதிரிகளால் முதன்முதல் தொடங்கப் பெற்றது. முதல் தமிழ் நூல் (அதுவும் கிறித்தவ நூல்) 1577ஆம் ஆண்டில் அச்சாயிற்று. பாதிரிமார், தமிழ் வளர்ப்பதற்காக அச்சுத் தொழிலை ஆரம்பிக்கவில்லை; தங்கள் சமயப் பிரசாரத்துக்காகவே இந்நாட்டில் அச்சுத்தொழிலை வளர்த்தார்கள். அவர்களுடைய பிரசாரத்துக்குக் கருவியா யிருந்த அச்சுத்தொழிலைத் தமிழ் நாட்டார் விரைந்து ஏற்கவும் ஆதரிக்கவும் இல்லை. மெதுவாய்த்தான் அது வளர்ந்தது. சென்ற நூற்றாண்டு வரையில் அவ்வளவாக ஓங்கிவிடவில்லை. சென்ற நூற்றாண்டிலுங்கூட, கவி பாடிய புலவர்கள், தங்கள் பாட்டுக்

களை ஓலையேட்டில்தான் எழுதிவந்தார்கள்; காகிதத்தில் எழுதுவதில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை. நம் மோடிருந்து சமீபத்தில் காலஞ்சென்ற டாக்டர் சாமிநாதையரவர்களுடைய ஆசிரியரான மகா வித்துவான் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளை யவர்களின் பாடல்கள் முதன் முதலில் பனை ஏட்டில்தான் எழுதப் பெற்றன என்பதை நாம் அறிவோம்.

தவிர, தமிழ் இலக்கியம் எவ்வளவோ புராதனமானது. புராதனமாயுள்ள பாட்டுநெறியை விட்டுப் புதிய வசனநெறியை மேற்கொள்வது, சென்ற நூற்ருண்டுப் புலவர்களுக்கு எளிதான காரியமா யில்லை. எல்லோரும் ஒருமுகமாக வசனம் எழுதும் துறையில் ஈடுபடாமையினல், வசன நடை ஒருநெறிப்பட்டு வரவில்லை. சாலையில் முன்னமே பல நூறு வண்டிகள் ஓடி ஓடிச் சக்கரங்கள் பதிந்து சோடை (சுவடு) ஏற்பட்டிருந்தாலுல், பின்னே வரும் வண்டிகளுக்கு அச்சோடை எவ்வளவோ பயனுடையதாயிருக்கும்; எவ்விதச் சிரமமு மில்லாமல் வண்டி மாடுகள் தம்பாட்டுக்கு வண்டியைச் சோடையிலேயே இழுத்துக்கொண்டுபோகும்; வண்டியும் கட கட வென்று, எவ்விதச் சத்தமு மில்லாமல், தூக்கிப் போடாமல், அதிர்ச்சியில்லாமல் போகும்; வண்டியிலிருப்பவர்களுக்கும் கஷ்டமிராது. சோடை ஏற்படாத இடத்திலே வண்டி எளிதாய்ப் போகமுடியாது; கண்டபடியெல்லாம் மாடு இழுத்துக்கொண்டு போகும். வண்டிக்காரன் ஓட்டத் தெரியாதவனு யிருந்தாலும், தூங்கிவிட்டாலும், அல்லது குடித்திருந்தாலும், ஆபத்துத்தான். வண்டி எங்காவது மண்முட்டு மேலோ, முள்புதர் மேலோ, கல்முட்டின் மேலோ, ஏறிக் குடைசாய்ந்து நொறுங்குகிறது. வண்டியிலிருக்கிறவர்களும், கீழே விழுந்து, கையைக் காலை ஒடித்துக்கொண்டு அவதிப்படுகிருர்கள்.

தமிழ் வசன நடை சம்பந்தப்பட்டவரையில் பொதுவாக இந்த நிலைதான் இருக்கிறது. சமீப காலத்தில்தான் தோன்றிய தாகையால், சரியான நடை எது என்பது பற்றிய உணர்ச்சி எழுதுவோரிடமும் படிப்போரிடமும்

திட்டமாக ஏற்படவில்லை. திறமை வாய்ந்த ஆசிரியர்கள் உண்மையும் உணர்ச்சியும் பொருந்த எழுதிக் கையாள்வது காரணமாகத்தான், நடைக்கு உயிரும் வலியும் உண்டாக முடியும். நடை என்பதுமட்டும், விஷயமில்லாமல் தனித்து நிற்கக்கூடிய பொருளல்ல.

அத்தியாயம் 2

புதுமையும் பழமையும்

அரசியல் துறையில் இன்று நம்மிடையே ஏற்பட்டுள்ள விழிப்புக் காரணமாக, நம்மவருக்குத் தாய்மொழியிலும் ஊக்கம் பிறந்திருக்கிறது. இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அரசியற்பிரசாரம் செய்ய ஆரம்பித்தவர்கள், ஆங்கில மொழியில் பிரசாரம் செய்யமுடியாது என்பதைக் கண்டார்கள். தாய்மொழியில்கூட எழுத்து வாசனையும் படிப்பு வாசனையும் இல்லாத பாமர மக்களிடைப் பிரசாரம் செய்வதற்கு ஆங்கில மொழி என்னதான் உதவ முடியும்? எனவே, அரசியல்வாதிகள் தாய்மொழிப் பிரசாரத்தை மேற்கொள்ளவேண்டிவந்தது.

கூட்டங் கூட்டி மேடையில் நின்று பேச்சுக்கள் நிகழ்த்திப் பிரசாரம் செய்வது ஒருவகை. கூட்டத்திற்கு வந்து பிரசங்கங்களைக் கேட்காதவர்களையும் எட்டிப் பிடிக்கக்கூடியது, பத்திரிகை. ஆகவே, பத்திரிகை வாயிலாகச் செய்வது மற்றொரு முக்கியமான பிரசார வகை. அரசியற் பிரசாரத்துக்கென்றே பத்திரிகைகள் இந்நாட்டில் தோன்றின. இந்த அரசியல் பத்திரிகைகள் காரணமாகத்தான் தமிழ் படிக்கும் பழக்கம் நாடெங்கும் வளர்ந்தது, தமிழ் வசன நடையும் வளர்ந்தது என்று சொன்னால், இது மிகையாகாது. இப்படி நேர்ந்த வளர்ச்சியினால் ஒரு புறம் தமிழுக்கு ஆக்கம் உண்டாயிற்று; ஆனால் மறுபுறம் இதனால் கேடு உண்டாயிற்று. எப்படி என்பதையும் சிறிது பார்ப்போம்.